

Arrest

nr. 230 236 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit San Cristobal, Venezuela. U bent in het bezit van de Venezolaanse nationaliteit. U woonde gedurende tien jaar in Puerto Cabello met uw echtgenoot F.J.P.S. en uw kinderen J.F. (meerderjarig), A. en M.I. (minderjarig). Vier jaar geleden bent u gescheiden. U woonde sinds een tweetal jaar in de woning van uw ouders in Valencia. Uw familie heeft een bedrijf dat uniformen maakt, en daar werkte u in de administratie. De wijk waar u woonde wordt omzoomd door enkele grote lanen, waar veel protesten plaatsvinden.

Deze protesten worden vaak op hardhandige manier neergedrukt door politie, guardia nacional en colectivos, waardoor er gewelddadige en gevaarlijke situaties ontstaan in de buurt en u in uw mobiliteit beperkt wordt. Dit heeft er onder meer voor gezorgd dat uw dochters, wiens school zich in de wijk bevindt, een heel schooljaar misten in 2016/2017. Toen u deze situatie wilde oplossen met enkele andere ouders in maart 2017, vond er tegelijk een manifestatie plaats vlakbij de school en werd ook de school door de autoriteiten bestookt met traangas, hoewel jullie niet bij de manifestatie betrokken waren. In augustus 2017 werd in uw wijk een oppositieleider vermoord. Rond eind augustus/begin september 2017 was u met uw dochters op weg om een ijsje te halen, toen jullie bij een checkpoint werden tegengehouden en onder bedreiging van vuurwapens werden gecontroleerd. Dit was een erg traumatiserende ervaring. Omdat u vreesde voor uw leven en dat van uw familie, besliste u het land te verlaten. Samen met uw neef V.C.J.A. (o.v. X) vertrok u op 9 oktober 2017 per vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek. Op de luchthaven werd u voor vertrek gecontroleerd en moest u 500 dollar afstaan. Vanuit de Dominicaanse Republiek reisde u verder naar België, met de bedoeling om naar Spanje verder te reizen. Op de luchthaven van Zaventem werd u onderschept vanwege een onduidelijk reismotief en ontoereikende bestaansmiddelen. U werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole en diende op 11 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Inmiddels is de humanitaire situatie in Venezuela zodanig slecht en is er een dermate gebrek aan voedsel en medicijnen, dat uw dochters ondervoed zijn en zij en uw moeder, die rugklachten heeft, geen medische hulp kunnen krijgen. Omdat ze geen 'carnet de la patria' hebben, moeten uw familieleden een hoge prijs betalen om voedsel te verkrijgen. Uw vader en broers zijn naar de VS getrokken om er te werken en geld op te kunnen sturen. Hoewel u geen oppositielid bent, vreest u bij terugkeer naar uw land te worden beschouwd als verrader. Er werd een communiqué verspreid waarin dit werd vermeld, en de colectivos voeren huisbezoeken uit om te weten wie het land heeft verlaten. In juni 2018 bezochten ze ook uw woning om die reden.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksen echtscheidingsakte, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters, attesten en diploma's van uw opleidingen, een kaart van uw wijk, krantenartikels over manifestaties in uw wijk, aan de school van uw dochters, en in andere wijken en steden, een artikel over de moord op een oppositielid in uw wijk, artikels en foto's om de humanitaire situatie aan te tonen, een communiqué (mogelijk van de overheid) dat wie vertrokken is uit Venezuela als verrader wordt beschouwd, een artikel over een interview met minister Varela die zegt dat wie vertrokken is niet hoeft terug te keren, en medische attesten dat uw dochters ondervoed zijn en uw moeder problemen heeft met haar rugwervels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleek en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Volgens uw verklaringen verliet u Venezuela omdat u vreesde voor uw veiligheid en die van uw kinderen, omdat het niet meer mogelijk is een fatsoenlijk leven te leiden in Venezuela omwille van veiligheidsproblemen en een tekort aan medische voorzieningen (CGVS I, p. 7, CGVS II, p. 8). Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen kaderen in de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Venezuela. U stelde immers dat u geen politieke activiteiten had en nooit persoonlijk werd geïsoleerd (CGVS I, p. 4-5, 7).

Het enige veiligheidsincident dat u persoonlijk meemaakte was niet persoonlijk tegen u gericht maar was een politiecontrole die kaderde in politieke onlusten in uw wijk (CGVS I, p. 5, CGVS II, p. 8-9). U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bijgevolg geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-

overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat u de economische omstandigheden in Venezuela vreest (CGVS I, p. 7) en dat uw moeder en kinderen mede vanwege deze economische omstandigheden medische problemen hebben (CGVS II, p. 4). U legde ter staving van de humanitaire situatie een artikel en enkele foto's neer (CGVS II, p. 3). Verder blijkt echter dat u met uw dochters verbleef in een woning die eigendom is van uw familie (CGVS II, p. 6), dat uw familie een eigen zaak had en dat u daar werkte tot vlak voor uw vertrek (CGVS I, p. 4, CGVS II, p. 7) en dat u en uw kinderen mede werden en worden ondersteund door familieleden die ook uw reis naar België bekostigden (CGVS II, p. 6, 8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met uw vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat u in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft aangevraagd – u vreest met name om als landverrader te worden beschouwd (CGVS II, p. 4), betwist het Commissariaat-generaal niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Betreffende het communiqué dat u neerlegde en waaruit zou blijken dat de overheid in Venezuela iedereen die vertrokken is als landverrader beschouwt, wordt vastgesteld dat u niet kon zeggen wie dit communiqué heeft verspreid en u niet zeker bent dat het van de overheid komt (CGVS II, p. 4). Dit communiqué heeft dan ook geen objectieve bewijswaarde. Dat er colectivos bij de woning van uw familie zouden zijn geweest voor een volkstelling (CGVS II, p. 9) toont niet aan dat u bij terugkeer in de problemen zou komen omwille van uw afwezigheid. Overigens verklaarde u dat bij deze actie niet enkel het huis van uw familie werd gecontroleerd, maar alle huizen (CGVS II, p. 9). U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Uw verklaringen en de door u neergelegde persartikels tonen louter aan dat er in uw wijk, en in andere wijken en steden in Venezuela, protestacties plaatsvinden die gewelddadig kunnen verlopen. Ook het incident waarbij de school van uw dochters met traangas werd bekogeld valt onder deze categorie (CGVS II, p. 3).

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Betreffende het ontbreken van gezondheidszorg in uw land – de openbare ziekenhuizen zijn in slechte staat en de privéziekenhuizen kunnen behandelingen niet uitvoeren wegens een gebrek aan medicijnen (CGVS II, p. 4) – kan erop gewezen worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of (uw) medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dat de gebrekkige gezondheidszorg in Venezuela al dan niet een schending uitmaakt van het nonrefoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen in de gezondheidssector dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisroute wordt immers niet getwijfeld. Dat er geweld is in Venezuela en dat delen van de bevolking honger lijden, zoals u met de foto's en artikels over de algemene situatie in Venezuela wenste aan te tonen, wordt evenmin betwist. De medische problemen van uw moeder en dochters staan evenmin ter discussie. Het communiqué van de overheid werd reeds besproken. Hierboven is reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 november 2018 een schending aan van “de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”; “schending van de artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 juncto artikel 10(2) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)”; “schending van de artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 juncto artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); “De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 geven aan dat artikel 4 van het voormelde handvest dezelfde bescherming verleent aan verzoekende partij als minstens dezelfde bescherming verlenen als artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en door de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geduid. Hetzelfde geldt voor artikel 47 van hetzelfde handvest en haar evenknie artikel 13 EVRM.”.

Verzoekster haalt de motieven van de bestreden beslissing aan.

Verzoekster stelt dat ze zich verzet tegen de overheidsideologie en haar politiek handelen omdat zij kiest voor vrijheid en een doctrineloos onderwijs voor de opvoeding van haar kinderen (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoekster betoogt dat ze daarom in Venezuela bewust niet koos voor een “carnet de la patria”, “omdat bij de aanvraag van deze Vaderlandkaart wordt gepeild naar de politieke standpunten en engagementen van de aanvragers (zie stuk nr. 3, Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage, and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018), 18 mei 2018, VEN106113.E, <http://www.refworld.org/docid/5b2bb7bf4.html>, p. 3/7)”. Verzoekster legt uit dat deze kaart “dient om te detecteren en houders te volgen in politieke evenementen o.a. de verkiezingen (ibidem, p. 4/7,) zelfs te sturen (zie stuk nr. 4, Freedom House, Freedom on the Net 2018 - Venezuela, 1 november 2018, <http://www.refworld.org/docid/5bel6aec4.html>, p. 2/25)”. Verzoekster verwijst naar het “lijden van haar moeder (zie het CGVS-gehoorverslag van 27 oktober 2017, p. 7/10)”, stelt dat haar “verzet onhoudbaar geworden [is] (CGVS-gehoorverslag van 27 oktober 2017, p. 7/10)” en dat zij diende te vluchten.

Verzoekster benadrukt dat zij onmiskenbaar te kennen heeft gegeven dat “zij zich tegen haar nationale overheden verzet: (i) door niet te kiezen voor een “carnet de la patria” en (ii) door het land te ontvluchten”. Verzoekster stelt dat ze geen politicus is maar dat ze haar standpunten wel in het openbaar verkondigd heeft “(zie het CGVS gehoorverslag van 27 oktober 2017, p. 8/10)” en dat ze op haar aan- of afwezigheid werd gecontroleerd “(zie het CGVS-gehoorverslag van 3 juli 2018, p. 9/11)”.

Bij het beoordelen of de vrees van de verzoekster voor vervolging gegrond is, wijst verzoekster erop dat het niet ter zake doet of de verzoekster in werkelijkheid de politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken aan haar door de actor van de vervolging worden toegeschreven (art. 48/3, § 5 van de Immigratiewet van 15 december 1980). Verzoekster stelt dat ze in casu door geen “carte de la patria” aan te vragen, publiek haar ongenoegen te uiten en het land te ontvluchten een duidelijk profiel heeft dat gekant is tegen de Venezolaanse overheid.

Wat betreft haar levensomstandigheden gaat verweerder er volgens verzoekster aan voorbij “dat de winkel waar verzoekende partij werkt schooluniformen verkoopt (p. 5, vraag 12 in fine van de DVZ verklaring van 17 oktober 2017)”. Verzoekster wijst erop dat “[h]et geweld en falend overheidsbeleid met gemengde belangen van colectivos en overheid (zie bijvoorbeeld de woonstcontroles door de colectivos op aan- of afwezigheid zoals hierboven geciteerd) ertoe leidde dat de school in 2016/2017 een jaar gesloten was en thans niet

normaal meer functioneert bestaat er geen vraag of onvoldoende vraag naar schooluniformen waardoor er onvoldoende inkomen is om in de elementaire levensbehoeften zoals voedsel en hygiëne te voorzien de minderjarige kinderen ondervoed geraakten en er geen geld is voor de medische verzorging van de moeder (zie het CGVS-gehoorverslag van 3 juli 2018, pp. 3/11 en 4/11)".

Verzoekster voert aan dat als iemand "sterft door ontbering of gebrek aan medische verzorging omdat de overheid ideologisch en actief faalt dan is er sprake van een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000."

Verzoekster vraagt "de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen".

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage, and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018), 18 mei 2018, VEN106113.E, <http://www.refworld.org/docid/5b2bb7bf4.html>, uittreksel;

4. Freedom House, Freedom on the Net 2018 - Venezuela, 1 november 2018, <http://www.refworld.org/docid/5bel6aec4.html>, uittreksel".

Bij aanvullende nota van 19 februari 2019 voegt verzoekster volgende stukken:

"(5) De Standaard, "Turkije en Iran steunen Maduro", 24 januari 2019; en
(6) De Standaard, "Maduro waarschuwt voor burgeroorlog", 3 februari 2019".

Ter terechtzitting van 19 februari 2019 legt verzoekster het "bewijs van aanmelding – 1ste verzoek" van haar dochter A. neer.

Bij aanvullende nota van 3 april voegt verzoekster "7. Bijlage 26 van mijn minderjarige dochter A."

Bij aanvullende nota van 14 februari 2019 voegt verweerder de COI Focus "Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens" van 10 januari 2019.

Bij aanvullende nota van 14 juni 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- "1) COI Focus Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens 10 januari 2019
- 2) COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018
- 3) Venezuela. Situational update and 2019 outlook
- 4) Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)
- 5) Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)
- 6) 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)
- 7) AI-Venezuela 2017-2018
- 8) The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)
- 9) Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)
- 10) Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)
- 11) The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)
- 12) Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)
- 13) Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)".

Bij aanvullende nota van 24 juni 2019 voegt verweerder de COI Focus "Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)" van 14 juni 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster in het verzoekschrift een schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert, dat stelt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”*, artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 slechts bevestigt. In kader van huidig beroep zal worden nagegaan indien verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

2.4.2. Verzoekster toont genoegzaam haar identiteit aan. Ze legt haar originele paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer, alsook de geboorteakten van haar dochters. Verzoeksters identiteit en nationaliteit worden niet betwist.

2.4.3. Verzoekster herhaalt dat zij Venezuela ontvluchtte omdat zij er vreesde voor haar veiligheid en die van haar kinderen en het niet meer mogelijk is een fatsoenlijk leven te leiden in Venezuela omwille van veiligheidsproblemen en een tekort aan medische voorzieningen.

2.4.4. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten kaderen in de algemene veiligheids- en humanitaire crisissituatie in Venezuela. Het enige veiligheidsincident dat verzoekster persoonlijk meemaakte was niet persoonlijk tegen haar gericht, nu het een politiecontrole betrof dat kaderde in politieke onlusten in verzoeksters wijk (*“Ik heb geen problemen gehad met de autoriteiten, wel een incident meegemaakt. Ik was met mijn dochters in de auto op weg om een ijsje te halen, om zes uur 's middags, dat was enkele dagen na een grote diefstal van wapens, we werden tegengehouden door de guarda nacional, ze zeiden dat we niet buiten mochten komen, dat we naar huis moesten door alle manifestaties. Dat was erg traumatiserend, de kinderen moesten erg wenen, dat is niet iets dat je voortdurend meemaakt.”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 oktober 2017 (hierna: notities 1), p. 5; *“Eén keer, we werden ingesloten door die politie, ze richtten hun wapens op ons, bedreigden ons, het was tijdens een manifestatie die ze probeerden te onderdrukken, we dachten dat het gedaan was, we gingen het huis uit om een ijsje te eten, we werden dus omsingeld en bedreigd, ik kon daarna niet eens naar huis van de zenuwen”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2018 (hierna: notities 2), p. 8). Verzoekster gaf aan dat dit incident zich enkele maanden voor zij het land verliet, had plaatsgevonden *“Enkele maanden voor ik naar hier ben gekomen, ik kan de me de datum niet herinneren.”*, notities 2, p. 9).

2.4.5. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdelinge immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het

behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.6. Uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat burgers met een specifiek politiek profiel – overheidskritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel – worden geveiseerd en te maken krijgen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, de politie, de inlichtingendiensten en de *Colectivos chavistas* (COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018, p. 45). De Raad merkt op dat zich gigantische manifestaties – zowel voor als tegen Maduro – over het hele land voordeden, met in 2018 wel 35 protestacties per dag (30 procent meer dan in 2017) (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, p. 5). In dit verband dient opgemerkt dat mensen die betrokken waren bij dergelijke protestacties tegen het regime van president Maduro door de veiligheidsdiensten worden geveiseerd en het slachtoffer kunnen worden van arbitraire detentie, foltering en buitengerechterlijke executies (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, punt 4.). De COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019 vermeldt dat de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime is toegenomen na een poging tot staatsgreep van 30 april 2019 (COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019, p. 6, p. 7). Tevens wordt vermeld dat Madura *colectivos* herhaaldelijk heeft opgeroepen om op te treden tegen politieke opposanten en demonstranten (COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019, p. 7). De COI verwijst naar een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat het geweld tegen (vermeende) tegenstanders van de overheid doelgericht is (COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019, p. 8).

2.4.7. Voor zover verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij onmiskenbaar te kennen heeft gegeven dat “*zij zich tegen haar nationale overheden verzet: (i) door niet te kiezen voor een "carnet de la patria" en (ii) door het land te ontvluchten*”, dat ze geen politicus is maar dat ze haar standpunten wel in het openbaar verkondigd heeft (“*zie het CGVS gehoorverslag van 27 oktober 2017, p. 8/10*”) en dat ze op haar aan- of afwezigheid werd gecontroleerd (“*zie het CGVS-gehoorverslag van 3 juli 2018, p. 9/11*”), merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster verklaarde dat ze nooit actief is geweest in een organisatie of vereniging in haar land van herkomst, dat ze in Venezuela nooit politieke activiteiten ondernomen heeft, dat ze geen sympathieën heeft voor een politieke partij en dat niemand van haar familie politiek actief is (notities 1, p. 4-5). Er zijn dan ook geen indicaties dat verzoekster zich verzet heeft tegen de Venezolaanse regering. Waar zij erop wijst dat zij geen “*carnet de la patria*” heeft en op basis hiervan verondersteld zou worden dat zij zich verzet tegen de nationale overheid, kan dit nergens uit de door haar neergelegde informatie blijken (“*Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage, and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018), 18 mei 2018*”). Verzoekster toont niet aan dat aan het ‘niet vragen’ van een ‘*carnet de la patria*’ een politieke betekenis kan worden gehecht, noch toont ze aan dat iedereen dit al zou moeten aanvragen, onder meer ook personen die voldoende financiële middelen beschikken en geen bijstand behoeven.

2.4.8. Verder merkt de Raad op dat, waar het verzoekschrift aangeeft dat ze haar standpunten in het openbaar verkondigd heeft, zij tijdens haar persoonlijk onderhoud louter aangaf dat zij haar ontevredenheden en problemen met familie en burenspraken, dat iedereen onder de situatie lijdt en iedereen er ook over spreekt (“*Absoluut, met burenspraken, mensen in de supermarkt, iedereen lijdt onder de situatie en iedereen spreekt erover. Met familie en burenspraken wordt de situatie dagelijks vermeld*”, notities 1, p. 7-8). Verzoekster verklaarde tevens dat ze haar ontevredenheid via sociale media had geuit, maar dat ze alles inmiddels al gewist had (notities 1, p. 8). Waar verzoekster stelt dat ze op haar aan- of afwezigheid werd gecontroleerd, merkt de Raad op dat dit eenmaal in het kader van een algemene volkstelling gebeurde (notities 2, p. 9). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze een politiek profiel heeft, noch dat haar één zou worden toegeschreven.

2.4.9. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij ingeval van terugkeer naar Venezuela door de Venezolaanse overheid als opposant zou worden beschouwd omwille van het feit dat zij haar land ontvluchtte. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Immigration and Refugee Board of Canada, “*Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)*” van 5 januari 2018) en de informatie door verweerder neergelegd bij aanvullende nota (COI Focus “*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019) kan nergens blijken dat terugkeerders zonder meer als opposanten zouden worden beschouwd louter omwille van het feit dat zij Venezuela verlaten hebben, te meer er miljoenen Venezolanen in het buitenland verblijven.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster met haar eigen paspoort op legale wijze Venezuela verlaten heeft (zie paspoort verzoekster).

2.4.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, wijst verzoekster naar de lamentabele socio-economische omstandigheden in Venezuela.

2.5.2. De beoordeling van de situatie in Venezuela in de bestreden beslissing steunt in het bijzonder op de COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 20 april 2018, toegevoegd aan het administratief dossier, de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 14 juni 2019, de COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*” van 14 juni 2019, neergelegd bij aanvullende nota van 24 juni 2019 en de reeds *supra* aangehaalde rapporten en artikelen.

De Raad stelt vast dat bij de redactie van voormelde COI's een veelheid aan bronnen werd geraadpleegd.

Zo werden deze opgesteld op basis van geschreven krantenartikelen, audiovisuele bronnen, persagentschappen, publicaties van onderzoekscentra, publicaties van internationale organisaties (zoals Amnesty International, Freedom House en Human Rights Watch), rapporten van VN-instellingen en overheidsdiensten.

2.5.3. Uit de bijgebrachte landeninformatie kan blijken dat Venezuela zich inderdaad in een politieke, sociale en economische crisis bevindt, waarbij de verslechterende politieke, sociale en economische situaties elkaar in de hand werken (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018; “*Venezuela. Situational update and 2019 outlook*” van 28 maart 2019). Voedsel en basisproducten zijn schaars en de prijzen zijn hoog (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 7; “*A day in the life of a middle-class Venezuelan looking for food*”). Voorts blijkt dat de toegang tot voedingspakketten en sociale programma’s gelieerd is aan lidmaatschap van, dan wel steun aan, de regeringspartij, wat kan worden geattesteerd door het bezit van een ‘*carnet de la patria*’ (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 9). De voedselbedeling (uitgevoerd door CLAP) wordt dan door het regime gebruikt om de politieke controle te versterken en als instrument van discriminatie gericht tegen opposanten (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 9; “*The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela*” van 9 juli 2018). Uit de informatie blijkt voorts dat de tekorten de toevlucht tot de *bachaqueo*, of zwarte markt, begunstigen, die over het hele nationale grondgebied te vinden zijn (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 10). De informatie maakt verder melding van elektriciteitspannes, tekorten aan leidingwater, hoge huurprijzen en de negatieve impact van de economische crisis op de toegang tot onderwijs (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 12-13; Reuters “*Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout*” van 11 maart 2019). Verder blijkt dat de medische sector eveneens kampt met tekorten aan medicijnen en chirurgisch materiaal (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 14-16). Uit een studie van ENCOVI van februari 2018 blijkt dat de Venezolaanse samenleving in 2017 bestond uit 87 procent armen, waarvan 61,2 procent in extreme armoede leeft, en 13 procent niet-armen (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 16). Verder wordt vermeld dat personen die toegang hebben tot harde valuta – voornamelijk hooggeplaatste ambtenaren of militairen, dan wel personen uit de privésector die goede relaties met de regering onderhouden – redelijk goed leven (COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 17-18). Uit een artikel van Al Jazeera, “*Venezuelans turn to food production amid crisis*” van 28 maart 2019 blijkt dat een gemeenschap in Caracas een agro-ecologische boerderij heeft opgericht en groenten, vis en zelfs konijnen verdeelt, en dat er meer dan 20.000 gelijkaardige projecten zijn in Venezuela.

2.5.4. De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.5.5. Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*”

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.6. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

2.5.7. Hoewel aldus niet wordt betwist dat de algemene socio-economische situatie in Venezuela precair is, blijkt uit de bijgebrachte informatie dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft. De Raad merkt op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Integendeel, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze met haar dochters in een woning verbleef die eigendom is van haar familie (notities 2, p. 6), dat haar familie een eigen zaak had en dat verzoekster daar werkte tot vlak voor haar vertrek (notities 1, p. 4; notities 2, p. 7), dat haar zoon na verzoeksters vertrek gaan inwonen is in de boerderij van zijn schoonmoeder (notities 1, p. 4), en dat verzoekster en haar kinderen mede werden en worden ondersteund door familieleden die ook haar reis naar België bekostigden (notities 2, p. 6, p. 8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen.

2.5.8. Waar verzoekster betoogt “*dat de winkel waar verzoekende partij werkt schooluniformen verkoopt*” en dat “[h]et geweld en falend overheidsbeleid met gemengde belangen van colectivos en overheid (zie bijvoorbeeld de woonstcontroles door de colectivos op aan- of afwezigheid zoals hierboven geciteerd) ertoe leidde dat de school in 2016/2017 een jaar gesloten was en thans niet normaal meer functioneer[t]” waardoor er “*geen vraag of onvoldoende vraag naar schooluniformen*” en “*er onvoldoende inkomen is om in de elementaire levensbehoeften zoals voedsel en hygiëne te voorzien de minderjarige kinderen ondervoed geraakten en er geen geld is voor de medische verzorging van de moeder*”, herneemt de Raad dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar familie eigendommen heeft en haar tevens steeds ondersteunt. Bovendien kan niet worden ingezien waarom een textielbedrijf van een bepaald product afhankelijk zou zijn. Verzoekster tracht haar profiel te minimaliseren, nu uit haar verklaringen naar voor komt dat zij geenszins in extreme armoede leefde in Venezuela en bovendien een sterk netwerk rondom haar heeft. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij ingeval van terugkeer in een mensonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen.

2.5.9. Wat betreft verzoeksters vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft aangevraagd (notities 2, p. 4), is mogelijk dat verzoekster bij een terugkeer wordt gescreend en ondervraagd over haar verblijf in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert.

Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Zoals verzoekster zelf ter terechtzitting herhaalt wonen miljoenen Venezolanen in het buitenland. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Immigration and Refugee Board of Canada, “*Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)*” van 5 januari 2018) en de informatie door verweerder neergelegd bij aanvullende nota (COI Focus “*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden.

Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Verzoekster heeft geen dergelijk profiel. Evenmin heeft ze aangetoond dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel in tegendeel. Zo werd verzoekster nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, werd zij nooit aangeklaagd en diende zij nooit te verschijnen voor een rechtbank in Venezuela en had zij in Venezuela geen politieke activiteiten (vragenlijst CGVS, vragen 3.1, 3.2, 3.3; notities 1, p. 4-5). Verzoekster verklaarde bovendien dat zij in Venezuela nooit persoonlijk werd geïnterviewd (notities 1, p. 5). De Raad herneemt dat het bezoek van de *colectivos* aan verzoeksters huis een eenmalige gebeurtenis in het kader van een algemene volkstelling was (notities 2, p. 9). Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela geïnterviewd zal worden door de autoriteiten.

Het door verzoekster neergelegde communiqué, waaruit zou blijken dat de overheid in Venezuela iedereen die vertrokken is als landverrader beschouwt, strookt niet met bovenvermelde objectieve informatie. Bovendien wist verzoekster niet wie dit communiqué heeft verspreid heeft en kon zij niet met zekerheid stellen dat het afkomstig is van de overheid (notities 2, p. 4). Aldus kan dergelijke communiqué, dat een loutere kleurenprint betreft en aldus geen objectief, noch officieel karakter heeft, voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen.

2.5.10. De door verzoekster voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Verzoeksters paspoort, identiteitskaart, huwelijks- en echtscheidingsakte, haar geboorteakte, de geboorteaktes van haar dochters en de attesten en diploma's van haar opleidingen tonen slechts verzoeksters identiteit, opleidingsniveau en gezinssituatie aan, wat niet ter discussie staat. Dat er geweld is in Venezuela en dat delen van de bevolking honger lijden, zoals verzoekster met de foto's en artikels over de algemene situatie in Venezuela wenste aan te tonen, wordt evenmin betwist. De medische problemen van verzoeksters moeder en dochters staan ook niet ter discussie.

2.5.11. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekster voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.12. Verzoekster wijst nog op het algemene geweld in Venezuela. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat er in Venezuela geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

2.5.12.1. De Raad erkent niettemin dat Venezuela sinds 2014 in een diepe politieke en economische crisis verkeert, die een ingrijpende impact heeft op de toegang tot voeding, medicatie en basisgoederen, de openbare orde van het land ernstig verstoort en zware gevolgen heeft voor de gehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers.

2.5.12.2. Uit de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 – toegevoegd aan het administratief dossier – blijkt voorts dat de veiligheidssituatie bijzonder complex is en gewelddadig kan zijn (COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019; COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*” van 14 juni 2019). Uit de COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*” blijkt dat in de nasleep van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft, Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en dat de repressie van tegenstander van het Maduro-regime

wordt opgevoerd (COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019, p. 6). Uit de toegevoegde informatie blijkt evenwel op geen enkele manier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld (moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, lynchen) in het land wordt wel rechtstreeks of onrechtstreeks in de hand gewerkt door de Venezolaanse autoriteiten. Het Venezolaanse leger, La Guardia nacional of de Guardia nacional bolivariana (GNB), de Comando nacional antiextorsión y secuestro (CONAS), de Guardia de honor presidencial, de Milicia nacional bolivariana (MNB) en de reguliere politie hebben hun machtsgebied vergroot gezien en worden ondersteund door het gerecht dat niet onontvankelijk is. Ook worden vele zaken door militaire rechtbanken behandeld (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 20 april 2018, p. 22). De ‘*Colectivos chavistas*’ worden bewapend door de overheid. Ze hebben een belangrijke rol in de repressie van de oppositie en controleren 10 % van de dorpen en steden (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 20 april 2018, punt 3.3.; COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, punt 3.3.). Evenwel zijn niet alle ‘*colectivos*’ gewelddadig; sommigen zijn ongewapend en streven communautaire en culturele doelen na. In bepaalde (de meest armoedige) sectoren worden ze aanvaard als bron van orde (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 20 april 2018, punt 3.3.; COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, punt 3.3.). Indien de *megabandas* en de Colombiaanse ‘*bacrim*’ en andere criminele bendes aan de grens met Colombia, inderdaad gewapende groeperingen zijn waarvan economische verrijking het primaire doel is, dan kan blijken dat zij het politiek discours van het Chávez project ondersteunen en ze een relatieve straffeloosheid kennen en opereren met de steun van de Venezolaanse overheid en omwille van een lakse en corrupte omgeving (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 20 april 2018, punt 3.7). De in Venezuela gepleegde misdrijven dienen dan ook in deze context te worden gezien en nopen aan tot voorzichtigheid.

2.5.12.3. De door verzoekster neergelegde rapporten en krantenartikelen – “*Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage, and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018), 18 mei 2018*”; “*Freedom House, Freedom on the Net 2018 - Venezuela, 1 november 2018*”; “*De Standaard, “Turkije en Iran steunen Maduro”, 24 januari 2019*”; “*De Standaard, “Maduro waarschuwt voor burgeroorlog”, 3 februari 2019*” – toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Integendeel, deze informatie ligt in de lijn van en bevestigt voorgaande motivering.

2.5.12.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Venezuela beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, alsook artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.6.1. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK